

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.351 van 16 maart 2004
in de zaak A. 82.284/XII-1844.**

In zake : de PROVINCIE ANTWERPEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. Coolsaet,
kantoor houdende te Antwerpen,
Arthur Goemaerelei 69

tegen :

de VLAAMSE GEMEENSCHAP.

tussenkommende partij :

Lutgarde VAN MEENSEL,
die woonplaats kiest bij
advocaten E. Van der Mussele en Y. Vanden Bosch,
kantoor houdende te Antwerpen,
Justitiestraat 18 A.

D E R A A D V A N S T A T E, X I I e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de Provincie Antwerpen op 1 februari 1999 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “de beslissing nr. GOO/1998/65/VAN MEENSEL Lutgarde dd. 18 november 1998 van de kamer van beroep van het gesubsidieerd officieel onderwijs waarbij het beroep van mevrouw Van Meensel tegen de beslissing van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad Antwerpen dd. 30 juli 1998 wordt ingewilligd, deze beslissing wordt vernietigd en mevrouw Van Meensel bij tuchtmaatregel wordt geschorst voor de duur van veertien dagen”;

Gelet op het arrest nr. 83.223 van 28 oktober 1999 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoek van verzoekende partij tot voortzetting van de procedure;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 5 april 2000;

Gelet op de beschikking van 25 april 2000 die de tussenkomst van Lutgarde van Meensel toelaat;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur D. Mareen;

Gelet op de beschikking van 14 januari 2003 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 januari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 maart 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Chr. Coen, die loco advocaat A. Coolsaet verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat P. Devers, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat E. Van der Mussele, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur D. Mareen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1. Na een tuchtprocedure schorst de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen op 30 juli 1998 Lutgarde van Meensel -studie-meesteres-opvoedster aan het Provinciaal Instituut voor Tuinbouwonderwijs te Mechelen- voor zes maanden, ingaand op 1 september 1998.

Met een op 4 augustus 1998 aangetekend verstuurd brief wordt die beslissing haar betekend; ze is inzonderheid als volgt gemotiveerd :

“Na uitvoerige beraadslaging en afweging enerzijds van de verklaringen, de voorgelegde stukken en het verweer van Mevrouw Lutgarde Van Meensel en haar raadsman Rudy Maene en anderzijds de in het tuchtdossier voorkomende processen-verbaal en overtuigingsstukken, komt de Bestendige Deputatie tot de conclusie dat de aan verweerster tenlastegelegde feiten voldoende bewezen worden geacht en worden toegegeven door betrokkene.

De overtredingen zijn zwaarwichtig, doch vergen niet de zwaarste sanctie.

De ernst van de feiten en de daaruit ontstane vertrouwenscrisis bij de directie van het Provinciaal Instituut voor Tuinbouwonderwijs te Mechelen, verantwoordt een relatief zware sanctie.

De handelingen van betrokkene zijn ontoelaatbaar.

Het feit dat betrokkene bereid is de financiële gevolgen van haar handelen op zich te nemen door betaling van het eerste deel van de goederen voor een bedrag van 181.500 fr. en betaling van het resterende deel van de levering indien onderhandelingen met betrokken firma niet tot een oplossing leiden, pleit ervoor niet de zwaarste sanctie toe te passen.

De goederen die betrokkene betaalt zullen haar worden overhandigd”.

2. Op 25 augustus 1998 tekent Lutgarde van Meensel beroep aan tegen deze beslissing bij de kamer van beroep van het gesubsidieerd officieel onderwijs.

3. De kamer van beroep beslist op 18 november 1998 het beroep in te willigen, de beslissing te vernietigen en Lutgarde van Meensel bij tuchtmaatregel te schorsen voor de duur van 14 dagen. Het opleggen van een lichtere tuchtsanctie wordt als volgt verantwoord :

“Overwegende dat vaststaat dat mevrouw VAN MEENSEL op 12 mei 1998 schoonmaakproducten heeft besteld voor een totaalbedrag van 388.410 F, inclusief B.T.W., en aan de leverancier gevraagd heeft de facturering te verdelen over vier facturen; dat mevrouw VAN MEENSEL hiervoor de nodige kredieten, eveneens verdeeld over vier bedragen, in de boekhouding heeft vastgelegd; dat de feiten ontegensprekelijk een tekortkoming zijn in de uitoefening van het ambt en een tuchtstraf rechtvaardigen; dat evenmin wordt ontkend dat de leverancier als 'bonus' 2 x 20 l vloeibaar wasmiddel heeft geleverd op het adres van een collega van mevrouw VAN MEENSEL maar dat noch mevrouw VAN MEENSEL noch haar collega zich deze producten effectief hebben toegeëigend;

Overwegende dat de Kamer van Beroep overeenkomstig artikel 69, § 2 van het decreet van 27 maart 1991, in laatste aanleg uitspraak doet over het beroep dat door een personeelslid werd ingesteld tegen een door de Inrichtende Macht opgelegde tuchtmaatregel; dat hieruit volgt dat de Kamer van Beroep over de volheid van bevoegdheid beschikt en dat na beroep, het aan de Kamer toekomt de zaak volledig te onderzoeken en de beoordeling van de tuchtoverheid eventueel te corrigeren wanneer ze naar het oordeel van de Kamer te streng is uitgevallen voor het personeelslid;

Overwegende dat de Kamer van Beroep van oordeel is dat te dezen rekening moet gehouden worden met een aantal verzachtende omstandigheden; dat het

aannemelijk is dat mevrouw VAN MEENSEL en haar collega zijn omgepraat door de vertegenwoordigers van de firma; dat niet wordt tegengesproken dat mevrouw VAN MEENSEL als kredietverantwoordelijke zelf het Instituut kon verbinden voor dergelijke aankopen en er op het ogenblik van de bestelling geen toezicht is uitgeoefend op haar handelen; dat op het ogenblik dat mevrouw VAN MEENSEL de draagwijdte van haar handelen heeft beseft, de leverancier zich op een strikt juridisch standpunt heeft gesteld en weinig begrip heeft betoond voor de moeilijkheden van mevrouw VAN MEENSEL en pas na lang aandringen o.m. van de directie van het Instituut, bereid was om een deel van de geleverde goederen terug te nemen; dat mevrouw VAN MEENSEL het bedrag van de niet-teruggenomen producten aan het Instituut heeft gestort en zich ook heeft verbonden de andere financiële gevolgen te dragen;

Overwegende dat, zoals gezegd, mevrouw VAN MEENSEL is tekort gekomen in het uitoefenen van haar ambt maar dat er ruime verzachtende omstandigheden moeten in aanmerking genomen worden bij het bepalen van de tuchtstraf; dat de Kamer van Beroep van oordeel is dat een schorsing van zes maanden niet in verhouding staat tot de vaststaande tekortkoming en de reïntegratie van mevrouw VAN MEENSEL quasi onmogelijk maakt; dat een schorsing van veertien dagen voldoende is om, in de gegeven omstandigheden, de tekortkoming te bestraffen maar toch de betrokkene een kans laat om zich in de school te integreren”;

Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 72 van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde psycho-medisch-sociale centra (hierna : het rechtspositiedecreet), doordat de kamer van beroep het beroep van L. van Meensel ten onrechte ontvankelijk *ratione temporis* heeft verklaard terwijl het een dag te laat is ingesteld; dat zij voor die stelling aanneemt dat de termijn om beroep in te stellen aanvang neemt, niet bij de ontvangst van de genomen tuchtmaatregel door het personeelslid, maar wel vanaf de verzending ervan door het bestuur;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt in de memorie van antwoord dat de interpretatie van verzoekster over de aanvang van de beroepstermijn geen steun kan vinden in artikel 72 van het rechtspositiedecreet; dat zij refereert aan de regelgeving in het gemeenschapsonderwijs, waar het artikel 25 van het toepasselijke tuchtbesluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 een beroepstermijn voorschrijft van twintig kalenderdagen die ingaat op de dag dat het personeelslid een voorstel van tuchtstraf, de blaam uitgezonderd, moet viseren, dit is de dag waarop effectief van het tuchtvoorstel kennis is gegeven; dat volgens haar er geen reden is om aan te nemen dat de in deze zaak toepasselijke regelgeving anders moet worden uitgelegd;

Overwegende dat de tussenkomende partij de stelling van verzoekende partij verwonderlijk noemt, nu deze haar het afschrift van de tuchtmaatregel had bezorgd met een brief die de tekst van artikel 72 van het rechtspositiedecreet citeert en voorts vermeldt dat zij “beschikt over een termijn van 20 kalenderdagen vanaf ontvangst van voormelde brief om beroep aan te tekenen bij de Koning”; dat volgens haar “mededeling” ook volgens de gebruikelijke betekenis, te vinden in de woordenboeken, een wederkerigheid insluit en dat ook het ingeroepen decreetsartikel de termijn doet aanvangen op de dag “volgend op de schriftelijke mededeling”;

Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord ontkent een “eigen interpretatie” te hebben gegeven aan bedoelde bepaling en dat de vergelijking met het gemeenschapsonderwijs niet opgaat omdat het verschillende statuten betreft én een verschillende wijze van kennisgeving;

Overwegende dat een personeelslid luidens artikel 72, 1°, van het rechtspositiedecreet tegen een hem opgelegde tuchtmaatregel beroep kan instellen “binnen een termijn van twintig kalenderdagen volgend op de schriftelijke mededeling van de sanctie door de inrichtende macht”; dat niet wordt betwist dat de tuchtstraf door het bestuur is verzonden op 4 augustus 1998 en door de tussenkomende partij is ontvangen op 5 augustus 1998; dat het doel van de mededeling zoals die in artikel 72 van het rechtspositiedecreet is ingesteld is, aan de betrokkene toelaten te oordelen of hij gebruik zal maken van de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen; dat artikel 72, 1°, van het rechtspositiedecreet daarenboven aan het personeelslid de waarborg verschaft hiervoor over twintig kalenderdagen te kunnen beschikken; dat het ene met het andere meebrengt dat de termijn van twintig kalenderdagen om het beroep in te stellen eerst ingaat met de ontvangst - en niet de verzending - van de brief houdende kennisgeving van de sanctie, zoals overigens de Raad ook reeds aannam in zijn arrest nr. 81.140, Wellens, van 22 juni 1999; dat het middel ongegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de formele motiveringsplicht geschonden noemt, zoals geregeld in het artikel 17 van het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht, alsmede omtrent het ontslag van sommige tijdelijke personeelsleden in het gesubsidieerd onderwijs en in de gesubsidieerde psycho-medisch-sociale centra (hierna: het tuchtbesluit) en in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurs-handelingen, evenals schending van de provinciale autonomie zoals neergelegd in

artikel 162 van de Grondwet; dat zij toelicht dat de “volheid van bevoegdheid” waarover de kamer van beroep beschikt niet onbeperkt is in het licht van de provinciale autonomie, maar dat de kamer van beroep omwille van die provinciale autonomie enkel opnieuw uitspraak kan doen over de grond van de zaak indien de inrichtende macht een beoordelingsfout heeft begaan, en dat de formele motiveringsplicht vereist dat in de beslissing zelf wordt gewezen op die beoordelingsfout; dat verzoekende partij voor haar stelling steun zoekt in het arrest nr. 56.153, Sint-Kathelijne-Waver, van 8 november 1995;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord repliceert dat de bij artikel 69 van het rechtspositiedecreet aan de kamer van beroep verleende bevoegdheid om, wanneer een beroep wordt ingewilligd, de zaak ten gronde te onderzoeken om tot een nieuw eindoordeel te komen en hierbij, hetzij geen tuchtstraf op te leggen, hetzij de straf te hervormen, volkomen in overeenstemming is met het bepaalde in artikel 162, tweede lid, 6°, van de Grondwet; dat zij nog opmerkt dat het door verzoekende partij genoemde arrest nr. 56.153 tussen drie gevallen onderscheid maakte, dat het in die zaak om de derde categorie van gevallen ging waarbij een gemeente procedurefouten had begaan, maar geen fouten die het onmogelijk maken nog een tuchtstraf op te leggen, dat de voorliggende zaak echter thuishoort bij een andere categorie, namelijk de gevallen waarbij de inrichtende macht haar recht op een eigen beoordeling heeft uitgeoefend zonder procedurefouten te begaan maar waarbij de kamer van beroep de opgelegde tuchtstraf corrigeert ten gunste van het personeelslid;

Overwegende dat de tussenkomende partij een gelijkaardige analyse maakt van vermeld arrest;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord opmerkt dat “zelfs in de hypothese dat een andere beslissing kan worden genomen, de formele en materiële motiveringsplicht nog steeds en onverkort gelden”;

Overwegende dat verzoekende partij in haar laatste memorie opmerkt dat het auditoraatsverslag de beoordeling van de gegrondheid van dit middel koppelt aan de vraag naar de afdoende formele en materiële motivering die voorwerp uitmaakt van het derde middel en dat zij volhardt in het tweede middel daar zij meent dat dit derde middel gegrond is;

Overwegende dat de verwerende partij in de laatste memorie opmerkt dat verzoekster “wat dit middel betreft blijkbaar niet aandringt, vermits de verbinding met het derde middel aanvaard wordt”;

Overwegende dat de kamer van beroep een lichtere tuchtstraf heeft opgelegd dan de oorspronkelijk aan tussenkomende partij opgelegde sanctie; dat de in de bestreden beslissing opgenomen motivering voor die lichtere straf aan bod komt in het derde middel, zoals de verzoekende partij het ook reeds in de memorie van wederantwoord erkent en in de laatste memorie bevestigt; dat met de verwerende partij moet worden aangenomen dat verzoekende partij voor het overige verzaakt aan dit tweede middel; dat immers, zoals de Raad in genoemd arrest nr. 56.153 van 8 november 1995 reeds heeft overwogen, de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap om via de kamer van beroep uitspraak te doen over het beroep van een personeelslid van het gemeentelijk officieel onderwijs tegen een door de gemeente opgelegde tuchtmaatregel, een beperking is van het in artikel 162 van de Grondwet vastgelegde beginsel van de gemeentelijke autonomie en dat die bevoegdheid dus restrictief geïnterpreteerd moet worden; dat die autonomie meer bepaald de inrichtende macht die de gemeente is er des te meer aanspraak op doet maken haar recht op de eerste en de fundamentele beoordeling van de opportuniteit van het opleggen van een tuchtstraf niet licht te verliezen; dat hetgeen in het licht van de gemeentelijke autonomie is gesteld eveneens geldt in het licht van de provinciale autonomie; dat evenwel de verwerende en de tussenkomende partij herinneren aan het standpunt ingenomen door de Raad in meergenoemd arrest, door met inachtneming van het autonomiebeginsel drie gevallen te onderscheiden voor de procedure in beroep, waaronder als “tweede mogelijkheid, dat de gemeente haar recht op een eigen beoordeling heeft uitgeoefend zonder procedurefouten te begaan; dat in dat geval de kamer van beroep deze beoordeling kan corrigeren ten gunste van het personeelslid, door geen of een lichtere tuchtstraf op te leggen”; dat verzoekende partij, die zelf het arrest nr. 56.153 als gezagsargument inroept, de wettigheid van die tweede mogelijkheid niet in twijfel trekt en niet tegenspreekt dat de voorliggende zaak ressorteert onder deze tweede mogelijkheid; dat zij haar middel tegen deze aldus beperkte “volheid van bevoegdheid” van de kamer van beroep om in laatste aanleg uitspraak te doen over het beroep niet adstrueert en er in haar latere memories niet meer op terugkomt;

Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending aanvoert van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht; dat

volgens haar de kamer van beroep vooreerst als “ruime verzachtende omstandigheden” dezelfde omstandigheden in aanmerking heeft genomen die de bestendige deputatie reeds in aanmerking heeft genomen, dat bepaalde omstandigheden veeleer verzwarende dan verzachtende omstandigheden zijn en dat sommige omstandigheden geenszins voor bewezen konden worden gehouden; dat zij toelicht dat geen enkele aanwijzing voorhanden is dat tussenkomende partij zich had laten ompraten door de vertegenwoordigers van de firma, dat haar functie van kredietverantwoordelijke eerder het tegendeel doet vermoeden en dat het om een zeer bewust contracteren ging gezien zij achteraf de gevolgen van haar optreden vrij snel trachtte te herstellen maar niettemin volhardde in de bestelling en niemand verwittigde, dat de vertrouwensfunctie van tussenkomende partij eerder een verzwarend dan een verzachtend element is, dat de houding van de leverancier juridisch niet ter zake doet, dat met de terugbetaling door tussenkomende partij van de niet teruggenomen goederen in de tuchtbeslissing van de bestendige deputatie rekening is gehouden en dat niet is in te zien waarom een schorsing van zes maanden een reïntegratie onmogelijk zou maken;

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat verzoekende partij geen belang heeft bij de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht, nu zij de motieven wel degelijk kent en er kritiek op heeft, zodat het middel in zoverre onontvankelijk is; dat de verwerende partij voorts ten aanzien van de inhoud van de beslissing antwoordt dat de Raad van State zich niet in de plaats van de kamer van beroep kan stellen maar enkel mag oordelen of dit orgaan binnen de grenzen van zijn bevoegdheid is gebleven; dat zij voorts doet gelden :

“In casu heeft de Kamer van Beroep, na beide partijen te hebben gehoord in haar zitting van 14 oktober 1998, gemeend rekening te moeten houden met een aantal verzachtende omstandigheden (en heeft ze daaraan gevolgen verbonden op het vlak van tuchtstraf).

Zo is het inderdaad aannemelijk dat de vertegenwoordiger(s) van de betrokken firma de twee dames ervan hebben 'omgepraat', d.i. overtuigd dat zij in de eerste plaats voor de school een goede zaak deden.

Luidens de toelichtende memorie van mevrouw Van Meensel opgesteld naar aanleiding van de zitting van 14 oktober 1998 voor de Kamer van Beroep (adm. doss., stuk 5), was de (malafide) verkooptechniek 'uiteindelijk kost het middel slechts 31 fr.', terwijl er niet duidelijk bij werd gezegd dat dit de uiteindelijke kostprijs was na 10 maal verdunnen van het product en de werkelijke prijs 310 fr. per liter was.

Zo is het ook juist dat mevrouw L. Van Meensel, na het plaatsen van de bestelling, geen contact meer kon krijgen met betreffende firma, dit nadat ze haar eigen fout vaststelde bij het inbrengen van de bedragen in de computer (deze omstandigheid wordt bevestigd door het feit dat ook de directie van het Provinciaal Instituut nadien geen verantwoordelijke bij deze firma kon

contacteren, firma die zich strikt juridisch opstelde, zodat mevrouw L. Van Meensel op weinig begrip kon rekenen voor haar eigen moeilijkheden).

Zo kan ten slotte niet worden ontkend dat de zittende directeur van de instelling geen verantwoordelijkheid/toezicht voor de boekhouding op zich wenste te nemen, in tegenstelling tot de gangbare praktijk onder de vorige directeur, de heer D[...], en in andere scholen. Mevrouw Van Meensel werd hierdoor extra belast.

Dat de verzachtende omstandigheid, erin bestaande dat mevrouw Van Meensel het bedrag van de niet teruggenomen producten heeft betaald en zich ook heeft verbonden de andere financiële gevolgen van deze affaire zelf te dragen, reeds in aanmerking werd genomen door de Bestendige Deputatie, neemt niet weg dat de Kamer van Beroep in alle redelijkheid hieraan een groter belang heeft kunnen hechten, zodat ze, samen met hetgeen reeds is genoemd, heeft kunnen oordelen dat er ruimere verzachtende omstandigheden moesten in aanmerking genomen worden bij het bepalen van tuchtstraf.

Ten slotte is het alles behalve onredelijk dat de Kamer van Beroep, anders dan de inrichtende macht, ook oog heeft gehad voor de mogelijke reïntegratie van mevrouw L. Van Meensel, reïntegratie die in het geval van het behouden van de door de inrichtende macht opgelegde tuchtstraf van schorsing gedurende zes maanden quasi onmogelijk werd geacht, wat gelet de functie van de betrokkene zonder meer aanvaardbaar is.

Kortom de Kamer van Beroep heeft het evenredigheidsbeginsel, binnen de volle bevoegdheid waarover ze beschikte en gelet de eigen omstandigheden van de zaak (zie de woorden 'in de gegeven omstandigheden') op de juiste wijze toegepast, op grond van daarvoor pertinente en deugdelijke motieven”;

Overwegende dat de tussenkomenende partij het middel tegenspreekt door te verwijzen naar de motivering in de bestreden beslissing, welke is gesteund op de stukken van het dossier; dat zij in het bijzonder bewezen acht, ten eerste, het feit te zijn omgepraat door de firma en, ten tweede, de systematische nalatigheid van de directie om enig toezicht uit te oefenen in tegenstelling tot de vorige directie; dat volgens haar niet is aangetoond dat de beoordeling van de kamer van beroep kennelijk onredelijk zou zijn geweest;

Overwegende dat de verzoekende partij het op de schending van de formele motiveringsplicht gesteunde middelonderdeel handhaaft in de memorie van wederantwoord; dat zij toelicht nog steeds niet de motieven te kennen waarom bepaalde omstandigheden als verzachtend moeten worden bestempeld - en niet eerder verzwarend - en waarom eenzelfde verzachtende omstandigheid tot een drastisch lagere sanctie aanleiding kan geven; dat zij ten slotte de in de hiervoor overgeschreven randnummers van de memorie van antwoord gegeven argumenten een toevoeging van motieven noemt die niet rechtens aanvaardbaar is om een gebrek in de motiveringsplicht recht te zetten;

Overwegende dat verzoekende partij in de laatste memorie toevoegt dat het niet aan haar toekomt om te bewijzen dat de motieven van de verwerende partij onkracht kunnen worden, maar wel aan de verwerende partij om aan te tonen dat de motieven beantwoorden aan de vereisten opgelegd door de formele en materiële motiveringsplicht;

Overwegende dat de kamer van beroep voor het gesubsidieerd officieel onderwijs luidens artikel 69, § 2, van het rechtspositiedecreet “in laatste aanleg uitspraak [doet] over het beroep dat door een personeelslid werd ingesteld tegen een door de inrichtende macht opgelegde tuchtmaatregel”; dat de beslissing van de kamer van beroep luidens artikel 17 van het tuchtbesluit met redenen omkleed wordt; dat die beslissing tot een ander oordeel mag komen dan de gemeentelijke overheid, zonder dat zij de motivering van deze laatste op elk punt dient te weerleggen;

Overwegende dat vastgesteld moet worden dat het bestreden besluit opmerkt dat de kamer van beroep overeenkomstig artikel 69, § 2, van het rechtspositiedecreet de beoordeling van de tuchtoverheid kan corrigeren wanneer ze naar het oordeel van de kamer van beroep te streng is uitgevallen voor het personeelslid, dat het de verzachtende omstandigheden opsomt waarmee de kamer van beroep meent rekening te moeten houden en dat het uiteenzet waarom de eerst opgelegde sanctie naar het oordeel van de kamer van beroep te streng uitvalt; dat het bestreden besluit aldus formeel gemotiveerd is overeenkomstig de voorschriften van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 17 van het tuchtbesluit; dat het middelonderdeel gesteund op de formele motiveringsplicht ongegrond is;

Overwegende dat het tuchtrechtelijk laakbaar karakter van de overigens ook door tussenkomende partij niet tegengesproken en in aanmerking genomen feiten niet wordt betwist; dat enkel de beoordeling van de hoogte van de strafmaat in het geschil is; dat, als gezien, de kamer van beroep krachtens artikel 69 van het rechtspositiedecreet tot een ander oordeel mag komen dan de provinciale overheid, indien de opgelegde sanctie naar het oordeel van de kamer te streng is uitgevallen voor het personeelslid; dat het betoog van verzoekende partij niet volstaat om aan te tonen waarom de kamer van beroep het op grond van het voorhanden zijnde dossier niet aannemelijk mocht vinden dat de tussenkomende partij door vertegenwoordigers van de betrokken firma is omgepraat; dat immers noch de functie

die tussenkommende partij bekleedt noch het door de verzoekende partij beschreven achteraf handelen van de tussenkommende partij daarvan enig bewijs leveren; dat het bestaan van de overige argumenten op grond waarvan de strafmaat wordt vermindert, in feite niet wordt betwist; dat al deze argumenten door de kamer van beroep in rechte in aanmerking mogen worden genomen ter motivering van de strafmaat; dat binnen de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid, de kamer van beroep dan tot de bestreden beslissing is gekomen; dat de Raad die beoordeling niet in de plaats van de kamer van beroep moet overdoen maar enkel kan vaststellen en moet vaststellen dat laatstgenoemde met die beoordeling de grenzen van haar beoordelingsvrijheid niet is te buiten gegaan; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 123,95 euro, komen ten laste van de tussenkommende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zestien maart 2004, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.